

EL COR DEL POBLE

Setmanari d'Esquerra Catalana

Surt els dijous

Dels treballs publicats, en seran únicament responsables els seus autors. — — No's retornen els originals.

REDACCIÓ i ADMINISTRACIÓ
Carrer de Sant Pau, 75, pral.

5 cts.

Mercès

i més mercès

Ja ens ho pensàvem! Tot va esser lènsar el nostre toc d'avis interessant an els correligionaris que estiguessin en condicions de prestar la fiança personal que exigia el Jutjat pera decretar la llibertat provisional de nostre director, com ploure oferiments de valua pera'l logro de nostres desitjos. Com dèiem, si be una sola era la brindació que necessitàvem, no obstant, a tots per un igual endressem la més pregona gratitut per llur gesta altruista i que tan de be diu en pro de nostres ideals de llibertat humana.

Mes no n'hi hà prou amb aquesta declaració de reconeixement. En l'acte de simpatia que s'ha evidenciat vers nostre modest setmanari hi ve compresa una llissó que cal aprofitar.

No estem sols; al entorn nostre hi hà un partit al qual devem dedicar tota l'activitat, convertint aquesta fulla en baluart ont hi caiguin mortes les bales contraries; esgrimint les tosques plomes pera ferir al adversari, jamai pera emprar-les com arma fratricida; i fent d'EL COR DEL POBLE el veicol que ha de trasplantar a l'encontrada més amagada les primicies dels immaculats ideals federals nacionalistes republicans.

A treballar, doncs, per nosaltres i pera nosaltres! Ara no n'hi tenim a casa de mals companys!

Continuarem fervents intransigents amb les qüestions que afectin a Moralitat. Existint en aquesta terra el problema clerical, practicarem i pregonarem l'anticlericalisme. De condició obrera, acceptem les més avançades teories que'ns condueixin a un major benestar econòmic social. Aquesta es la pauta que s'ha traçat EL COR DEL POBLE i no hi hà deu que'l fassi desviar.

Mercès, repetim, a tots i principalment al actiu mestre nostre l'infadigable diputat D. Pere Corominas, per les seves gestions en pro de la lliberació de nostre volgut company, i a l'Associació Catalana de Beneficència per la meritoria i humana missió que compleix aprop dels que cauen lluitant per Catalunya.

LA REDACCIÓ

Nacionalistes:

Sabedors de la devoció que sentiu per la Catalunya rediviva, vos preguem l'assistencia a l'Assamblea que celebrarem a Tarragona els dies 19 i 20 d'Octubre, pera proclamar palesament l'incondicional comunió de tots els nacionalistes en un sol sentiment, en front la total reivindicació dels drets i llibertats de la Patria nostrada.

Que sia Catalunya i no més que Catalunya qui fassi bategar els cors dels congregats i qui presideixi l'Assamblea amb sa magestat augusta.

Barcelona, 11 Setembre de 1912

D. Martí y Julià.-Pere Corominas.-Miquel Laporta.-A. Suñol.-M. Folguera i Durán.-J. M.ª Roca.-J. Franquesa i Gomis.-J. Rodergas i Calmell, Secretari.

Del meu

"Evangeli de la vida"

Hi hà gents que són com una guitarra que no tingués més que una corda. No coneixen més que una cosa, i tenen un sol sò sempre, i sempre'l mateix.

D'altres ne tenen dos. Per exemple: l'instint científic i l'instint pràctic. Aquests homes no comprenen als que tenen molts tons, als que produeixen una armonía amb la vibració de moltes cordes, als que per sí sols són una sinfonia, i que varien. Són com els cegos, que rès saben dels colors; o com els sords muts, que ignoren els sons de la Naturalesa i de la Música.

No obstant, aquests homes mansos, parcials, monocordes que formen les majories, són necessaris. Són els homes d'acció. Sovint els hi sobra activitat, ja que tenen poca organització per emprar-la tota; i la seva especialitat se fa activa totseguit, i practica. En canvi, els hi falta l'activitat superior individual: la Creació, la Direcció, la Concepció genial. Són funcionaris, marxants, banquers, erudits, empleats, etc., etc., representants d'una facultat, d'una aptitud, d'una especie; però com a Homes complets, són nuls.

La desgracia dels homes d'acció, dels homes pràctics, consisteix en que la seva activitat no es raonada. Cap banquer que agabella valors i més valors essent ja prou i massa ric pera viure i cumplir esplèndidament amb les seves necessitats i fins capritxos, podrà dir-vos mai el per què atresora tant. Ho fa com un instint, com una malaltia. I aixís dels altres.

Aquesta gent d'acció, aquests pràctics, se mouen, com roda la pedra que devalla de la montanya, per una llei brutal de la mecànica. No són lliures.

Els únics homes lliures són els que tenen la suma de totes les activitats superiors, venint a una síntesis contemplativa. I si aquesta síntesis contemplativa's fa activa per l'excés de la seva força interna desbordant, si precontenen un enorme acumulament de força fisiològica i psíquica, aleshores són Genis. I de dret són els que'ls toca dirigir i dar forma a les generacions que pugen, millorar les Races, arquitecturar les Societats.

Ai dels pobles que s'equivoquen prenent aquells per aquests, preferint els pràctics als genials! Benhaurats els pobles que segueixen als Genis que concentren les grans energies humanes de la Historia!

POMPEYUS GENER

Via fora...

Aqueixa mena de bagassa periodística coneguda per *La Publi*, respirant per la ferida que li ha causat la expulsió que del honrat partit d'U. F. N. R. ha sofert el seu estimat amo i senyor, espatarnega furiosa i, no atrevint se a defensar desvergonyidament la gestió del capdavanter dels regidors tramviaris, tracta d'entelar la reputació dels qui, per amor a la ciutat i al partit, del qual són dignes representants, han posat en evidència i amb argumentació incontrovertible lo que ja estava en la consciencia del poble.

Darrerament, acullint amb fruició la resolució governativa favorable al monstruós negoci de la reversió dels tramvies—que recorda els famosos *testaments* dels ajuntaments lerrouxistes—torna a les seves histèriques lamentacions i pretent demostrar que'l seu ídol ha estat víctima dels envejosos del seu portentós talent i de les seves grans dots financieres...

I aquest diari, que's veu a Barcelona, parla d'insidies roins i de covardia, quan darrera les seves planes no's troba un home que s'atreveixi a sostenir públicament les seves campanyes calumnioses. Aquesta fulla, orgue vergonyant del partit reformista, ni sisquera té'l valor de les seves conviccions i continúa volguent formar part de l'U. F. N. R., afirmant, com afirma, que an aquesta l'han abandonada els provinents del republicanisme històric. Quin cinisme!

Es hora ja de que s'acabin aquestes actituds ambigües; qui trobi bo l'aplasament de la reversió, tingui pit pera defensar-lo amb raons i a cara descoberta, i qui cregui que'l reformisme està cridat a *recoger y a orientar todas las ansias regeneradoras de la opinión republicana*, que se'n vagi de l'U. F. N. R., aont no hi fa més que nosa, ja que amb tot el seu maquiavelisme barato no ha de conseguir que l'escolti cap republicà honrat i amant de Catalunya.